

βουλωμαχῶ Κύθηρ.

Ἐκ τοῦ ρ. βουλῶ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλήξεως -μαχῶ, περὶ ἧς ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾷ 22 (1910) 251. Βυθίζομαι εἰς βαλτώδη γῆν.

βουλωχώνω Θήρ.

Ἐκ τῶν ρ. βουλῶ καὶ χώνω. Κατὰ ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾷ 25 (1913) 290 ἐκ τοῦ βουλλώνω καὶ χώνω. Κρύπτω τι εἰς τὴν γῆν, καταχώνω, παραχώνω.

βούμπανος ὁ, Ἦπ.

Λέξις πεποιημένη.

Πρᾶγμα παράγον ἡχόν τινα βούμπ βούμπ: Αἰνιγμ. Βουνι ποδῶ, βουνι ποκεῖ, βούμπανος βογγάει ὃς τῇ μέσῃ (ὁ μάγγανος τοῦ λιναριοῦ).

βούνα ἡ, Σύμ.

Μεγεθ. τοῦ οὐσ. βουνό.

Μέγα, ὑψηλὸν βουνόν.

βουνάγκαθο τό, Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. βουνό καὶ ἀγκάθι.

Τὸ φυτὸν κίρσιον ἢ ἄκορνα (cirsium acarna) τῆς τάξεως τῶν συνθέτων (compositae). Συνών. ἀσπράγκαθο 4. [**]

βουνάκι τό, σύνθ. β'νάκ' βόρ. ἰδιώμ. βουνάτσι

Μεγίστ. κ. ἄ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. βουνό διὰ τῆς καταλ. -άκι.

Μικρόν, χαμηλὸν βουνόν, γήλοφος. Συνών. βουναλάκι, βουνάλι, βουναράκι, βουναρέλλι, βουνίτσα, βουνόπουλλο, βουνοῦλλι. Ἡ λ. καὶ καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Βουνάκι Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπ. (Ἀρκαδ. Τριφυλ.) Σύρ. Χίος Βουνάκια Σίφν.

βουναλάκι τό, κοιν. βουναλάτσι Ἰος κ. ἄ. βου-

ναλ-λάιν Χίος (Καρδάμ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. βουνάλι διὰ τῆς καταλ. -άκι.

Βουνάκι, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Αἰνιγμ.

Ἔνα καλοεράτσι | πάνω ὅς ἔνα βουναλάτσι

θέλ' ἔνα ψωμί τσ' ἀλάτσι | πάνω ὅς τῇ φωτιά νὰ κάτση (τὸ μανιτάρι, ὁ μήκυσ) Ἰος.

βουνάλι τό, Μήλ. κ. ἄ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. βουνό διὰ τῆς καταλ. -άλι.

Βουνάκι, ὁ ἰδ. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπον Βουνάλι Πάρ. Βουνάλια Μήλ. Τουρλωτὸ Βουνάλι Ἀντίπαρ.

βουνάρα, ἰδ. βούναρος.**βουναράκι** τό, πολλαχ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. βουνάρι διὰ τῆς καταλ. -άκι.

Βουνάκι, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Τὸ χωριδάκι τὸ φτωχὸ ποῦ κρέμεται ὅς τὸ βουναράκι πάνω ΚΠασαγιάνν. Μοσκ. 55 Ἀπὸ μικρὸ παιδί ἀνέβαινε ἀψηλὰ ὅς τὰ βουναράκια τοῦ χωριοῦ του νὰ βλέπη τὴ θάλασσα ΓΨυχάρ. Ζωὴ κι ἀγάπ. 7.

*** βουναρειό** τό, βουναρκόν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βουνάρι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ειό ἢ τοῦ βουνό καὶ τῆς καταλ. -αρειό.

Σειρὰ βουνῶν. Συνών. βουναρικὸ (ἰδ. βουναρικό), βουνοσειρά.

βουναρέλλι τό, ἀμάρι. β'ναρέλλ' Λέσβ. (Πάμφιλ.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. βουνάρι διὰ τῆς καταλ. -έλλι. Βουνάκι, ὁ ἰδ.

βουνάρι τό, Κάρπ. Μεγίστ. κ. ἄ.—Λεξ. Βλαστ. Δη-

μητρ. βουνάριν Κύπρ. Λυκ. (Λιβύσσ.) β'νάρ' Θράκ. (Αἰν.) Ἰμβρ. κ. ἄ. γουνάριν Κύπρ. γουνάρι Ρόδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βουνό καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άρι (Ι). Ἡ λ. καὶ μεσν. Πβ. Μαχαιρ. 1, 634 (ἐκδ. R Dawkins) «ἀπάνω εἰς ἓνα βουνάρι ἡῦρασι εἴκοσι Σαρακηνοὺς».

1) Βουνόν ἐνθ' ἄν.: Φρ. Τὸ νερόν πηαίνει βουνάριν (ὡς βουνόν) Κύπρ. Ἔδει τὸ κριθάριν βουνάριν (εἰς μεγάλην ποσότητα) αὐτόθ. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Βουνάριν Χίος Βουνάρι Νίσυρ. Πελοπ. (Μάν.) Χίος Β'νάρ' Ἰμβρ. Λέσβ. Βουνάρια Κάρπ. Λήμν. Πελοπ. (Λογγ.) Ὀυνάρια Κάρπ. Βουνάρκα Κύπρ. Μέσα Βουνάριν Κύπρ.

2) Σωρὸς συνήθως μέγας Κύπρ. Μεγίστ. Ρόδ.: Τὰ σύναξεν τσαὶ τὰ καμιν βουνάριν Κύπρ. || Φρ. Παιδικὰ βουνάριν (συγκεντρωμένα, μαζωμένα) αὐτόθ. || Ἀσμ.

Τσαὶ μιὰν σπαθκῆν τοῦ χάρισε τοῦ κάουρου ὅς τ' ἀφ-φάλην τσαὶ τῶειά χαμαὶ ὁ κάουρος ἐν' νὰ γενῇ βουνάριν Κύπρ.

Δείχνει τον μιὰν εἰς τὸν λαιμόν τσαὶ ρίχνει τον βουνάριν αὐτόθ. Συνών. *βουναριά, βούναρος 2, βουνάρωμαν 2.

***βουναριά** ἡ, βουναρκὰ Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βουνάρι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ιά. Βουνάρι 2, ὁ ἰδ.: Ἡ βουναρκὰ τοῦ σπαροκοῦ.

***βουναριάζω**, βουναρκάζω Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βουνάρι ἢ *βουναριά.

Κάμνω σωρόν, συσσωρεύω.

βουναρικός ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ. βουναρικόν τό, Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βουνάρι καὶ τῆς καταλ. -ικός.

1) Ὁρεινὸς Λεξ. Δημητρ.: Βουναρικά χωράφια. 2) Οὐδ. οὐσ. *βουναρειό, ὁ ἰδ., Κύπρ.—Λεξ. Δημητρ.

βούναρος ὁ, Κύπρ. Παξ. Ρόδ. κ. ἄ.—ΛΜαβίλ.

Ἔργα 56—Λεξ. Βλαστ. 371 Δημητρ. Θηλ. βουνάρα Ρόδ. Σύμ. κ. ἄ.

Μεγεθ. τοῦ οὐσ. βουνό διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -αρος.

1) Λόφος ὑψηλὸς Κύπρ. Παξ. Ρόδ. κ. ἄ.—ΛΜαβίλ. ἐνθ' ἄν.—Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.: Ποίημ.

Σεισμὸς φωτιά βογγωμανοῦν καὶ βούναροι σκισμένοι ΛΜαβίλ. ἐνθ' ἄν. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Βούναρος Κύπρ. Βουνάρα Κῶς Ὀυνάρα Κάρπ. 2) Μέγας, ὑψηλὸς βράχος Σύμ. 2) Μέγας σωρὸς Κύπρ.—Λεξ. Δημητρ. Συνών. βουνάρι 2, *βουναριά, βουνάρωμαν 2.

βουναρούδι τό, ἀμάρι. βουναρούιν Κύπρ. γουναρούιν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βουνάρι καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ούδι, δι' ἣν ἰδ. -ούδι.

Μικρὸς σωρὸς.

βουνάρωμαν τό, Κύπρ.

Τὸ μεσν. οὐσ. βουνάρωμαν, ὁ ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ρ. βουναρώνω. Ἰδ. Δουκ. (ἐν λ. βουνί).

1) Λόφος. Συνών. βούνωμαν. 2) Βούναρος 2, ὁ ἰδ.

βουναρών-νω ἀμάρι. Μετοχ. βουναρωμένος Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. βούναρος.

Μαζεύω εἰς μέγαν σωρόν, σχηματίζω μέγαν σωρόν:

